

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Y. V.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2014, č. j. MV-124463-4/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 5. 2017, č. j. 30 A 155/2014 – 89, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 7. 2014, č. j. OAM-8371-29/TP-2012 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta stěžovatelova žádost o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[2] Stěžovatel současně s kasační stížností podal návrh na přiznání odkladného účinku. Uvádí, že má na území České republiky (dále jen „ČR“) vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí, jeho nucený návrat by byl bezpochyby nenahraditelnou újmou a následky nepřiznání odkladného účinku by byly zjevně nepřiměřené důvodům napadeného rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže žádným jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a toto nemůže být ani v rozporu s veřejným zájmem.

[3] Na území ČR se nachází velmi dlouhou dobu a za tuto dobu si pochopitelně k ČR a na jejím území vytvořil řadu vazeb soukromého charakteru. V případě nepřiznání odkladného účinku se stane vykonatelným rozhodnutí, kterým byla stěžovateli zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu a stěžovatel bude muset okamžitě opustit ČR, přičemž jeho návrat bude v nedohlednu, aby se vyhnul nelegálnímu pobytu a případnému zahájení řízení o správním vyhoštění, což s sebou nese další náklady spojené s nuceným vycestováním stěžovatele.

[4] Poukazuje na závěry uvedené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100; ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, č. 3169/2015 Sb. NSS.

[5] Nepřiznáním odkladného účinku a tedy povinností vycestovat z území ČR by bylo na újmu i jeho základnímu právu na spravedlivý proces, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stěžovatel by měl mít právo, pokud na tom trvá, aktivně se řízení o soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu účastnit, přičemž aktivní účastí se rozumí i možnost pravidelného osobního kontaktu se zástupcem apod. Shora uvedená judikatura se jednoznačně staví za právo na spravedlivý proces, které zahrnuje rovněž účast stěžovatele na jednání soudu a je tedy nutné v tomto smyslu umožnit jeho legální pobyt na území republiky po dobu soudního řízení. Jeho předchozí pobyt na území ČR a veškeré zde vytvořené zázemí jsou naprosto zásadní skutečnosti, které zakládají jednoznačně úvahy o nepoměrně větší újmě, která by vznikla jeho povinností vycestovat.

[6] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

[7] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v soudem poskytnuté lhůtě nevyjádřila.

[8] Kasační stížnost nemá podle § 107 odst. 1 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Soud upozorňuje na mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy. Není možné obecně definovat výčet případů, který je možné zahrnout pod § 73 odst. 2 s. ř. s., protože uvedené ustanovení patří mezi normy s vysoce abstraktní hypotézou.

pokračování

[10] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Stěžovatel odkazuje na usnesení zdejšího soudu sp. zn. 5 As 73/2011. Nosným důvodem tohoto usnesení bylo to, že stěžovatel tvrdil, že má v ČR vytvořeno veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí a v důsledku rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu by byl nucen opustit společně se svou těhotnou manželkou a dítětem ČR, neboť manželka disponovala povolením k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny se stěžovatelem. Stěžovatel i jeho rodina by se tak ocitli v bezvýhodné situaci. Hrozící újma je tedy v obou případech odlišná již na první pohled (tj. v nyní posuzovaném a v tom, který byl řešen pátým senátem). Kvůli zmiňovaným skutkovým odlišnostem nelze dané usnesení v tomto případě aplikovat. Uvedl-li pátý senát zdejšího soudu navíc i to, že pro výkon práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby stěžovatel zůstal na území ČR až do skončení řízení o jeho kasační stížnosti, nejednalo se zjevně o stěžejní důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Obdobně nelze v projednávané věci aplikovat usnesení sp. zn. 1 Azs 160/2014, které se týkalo správního vyhoštění, protože předmětem řízení je otázka zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu.

[13] Stěžovatel v návrhu na odkladný účinek pouze obecně tvrdil, že má na území ČR silné rodinné a společenské zázemí, aniž by tyto skutečnosti blíže rozvedl a prokázal. Zůstal pouze v rovině ničím nepodložených tvrzení. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32 a ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 – 50).

[14] V souladu s ustálenou judikaturou by nenahraditelná újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. mohla cizinci vzniknout teprve na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. I. ÚS 1506/11). O takový případ se nejedná. Stěžovatel uvádí, že bude muset opustit ČR z důvodu vykonatelnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt, aby se vyhnul nelegálnímu pobytu a případnému zahájení řízení o správním vyhoštění, přičemž jeho návrat bude v nedohlednu. Stěžovateli bezprostředně nehrozí vyhoštění z ČR a povinnost opustit území ČR z důvodu respektování vykonatelného rozhodnutí nepředstavuje sama o sobě nenahraditelnou újmu pro přiznání odkladného účinku. V návrhu uvádí, že pokud vycestuje z území ČR, jeho návrat je v nedohlednu, aniž by blíže rozvedl, proč tomu tak má být.

[15] Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti není dotčeno ani stěžovatelovo právo na spravedlivý proces jako celek. Tvrzené právo na spravedlivý proces by mohlo být důvodem pro přiznání odkladného účinku pouze za situace, kdy by vedle něj obstálo i jiné prokázané skutkové tvrzení týkající se nenahraditelné újmy, což není nyní projednávaný případ.

[16] Stěžovatel neprokázal naplnění již první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za této situace není třeba zkoumat naplnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s.

[17] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[18] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených vyhodnotil, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti stěžovatele nepřiznal odkladný účinek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu